

TÝDENNÍ HLÁSA TEL

Entered at the Post Office at Chicago, Ill., as second class matter.

Ročník I.

Chicago, středa dne 11. ledna, 1893.

Číslo 24

V družině dobrodruha krále.

HISTORICKÝ ROMÁN. Sepsal BOHUMIL HAVLASA.

Dokončení.

Vše přitiskl řádky na rty a šeptal: "Díky, díky! jsem šťasten!" "Nesměla více psáti, král zuří, jest střežena," pravila ženština. Při hlasu tom trhl sebou pán z Miličina. Pohledl kvapně a bystře na ženu, pak skloniv se políbil její ruku. "To jí!" zvolal. "Nemýlím-li se, jsem věčně zavázán Kristině Olbramové. Nelekej se, sličná panno, přijmi můj upřímný dík. Cos viděla a slyšela, oznam hvězdě mého života; tento polibek jest pro ni! Miluji, miluji ji!"

Dlouho ještě hleděl za zmizelou. Plichta z Žirotna mu položil ruku na rameno. "Nuže?"

"Ona mne miluje stále!" zajásal Heřman. "Snad přijde čas —" A vrhl se příteli na šíji. "Odpusť, odpusť! nemohu tě navštívit; uprchnu jako zločinec, nesmím vejíti k vůli Albinu klidu. Snad po zději! Buď šťasten! Tento pozdrav vyřídí i Albé od jejího bratra!" do dal smutně.

Po chvíli zmizel s očí starého reka. Tento vzdychl.

Na holé výšině pusté pláně v rakovnických lesích stál muž ve dlouhé tmavé říze. Zakalené oko zimničně zářící z bledého obličejce upíralo se ku příkrému svahu vršiny spadající ve hluboké rokliny. Kolem něho klečel hlouček lidí zíraje na mrtvolu před mužem ležící, vedle ní stála hranice. Hluboký žal, netajeně se jevící na tváři onoho muže, ustupoval bolnému klidu; v tomto klidu spočívala láska, o ní mluvil ku svým souvěrcům. Pak se shýbnul a políbil uchřadlou ruku mrtvoly.

"Toť požehnání!" pravil. "Vyprosím si je na další cestu životem, za ně prostě i vy, bratři, sestry! Veliký člověk dokonal. Velikost není dědičná, jest však ploditelkou jiné. Stopu cnosti, šlechtnosti nesmyje víchr, bouře, dešť ani věky, ji naleznou opět jiní, aby po ní kráčeli. Zvolte ji, bratři, jest sice trpka, ale vznešená! Láska jest její heslem. Věřte nadále pravdě, které vás učil mistr arcibiskup, pokud se nevrátím; až přijdu, přilneme cele sbratření k neporušenému učení. Hle, mrtvola! Kde má být její hrob? hrob onoho, jenž láskou objímal celý svět, jenž svůj život věnoval veškerenstvu? Ne, těsná hrobka, tať je ho nehodná, šíř vesmír budiž hrobem jeho! Co naši nepřátelé by mu byli učinili za živa ve své zlobě, to z úcty, z lásky prokážeme mu po smrti. Zapalte hranici!"

Zaplápolala.

"Vrzte tam mrtvolu."

Učiněno.

Truchlivý žal rozzvučel se krajinou. Dumněji a dumněji zněla hymna smrti okolím; výkřik bolesti změněný v dumné tony opětoval luh i háj, pahorek až širá končina. Uhasla hranice. Obklopili ji a po příkladu muže pojal každý popel na památku; pak na povel jeho rozhodili zbytek se svahu v rokliny.

"Zde spi, dokud tě nerozvěje vítr v šíř kraj; činy naše ti budou náhrobkem! Tys na výšinách, tajemství Hospodinova jsou teď i tvými, nezapomeň na bratry své! Úspěch pravdy zříš kolem sebe, ó sešli nám aspoň část! Já věřím." Sklonil se na koleno, i celý zástup. Po dlouhém tichu hluboké, dojemné modlitby citu povstal, i oni.

"Setrvejte!" zvolal velebně. "Splatte lásku svého mistra věřice. Vráť se! Miluji vás!" Pak jim pokynul.

Zmizel za blízkým vrchem. Odlesk žalu, jemnosti ustupoval, jakmile se vzdálil z kruhu svých. Vše zmizelo v neproniknutelné hloubi jeho oka, světu postavil vstříc ledovou, nezdolnou povahu, tvář, na níž stálo hrdě napsáno: "Boj!"

Vůdčí duch víry byl mrtev, vůdčí duch činu odcházel v šíř kraj; opuštění Albigeni pěli dále truchlivý žal.

XX

Doslov.

Dne 18. července po všelijakých průtazích byl učiněn konečně smír mezi králem a zbořenci. Smlouvami, jež měly smír za následek, byl král Jan znamenitě pokořen; první ústupek, jež mu učinili měšťané tím, že beztravně propustili Oldřicha z Říčan, musil draze splatit, při čemž slavila vítězství politika Jindřicha z Lipé, který se nesklamal ve výpočtu. Toliko jedna věc mu byla nemila, totiž že se smířil král s Eliškou, utmáčen jsa po několikaměsíční vášni, která zůstala bez ukončení a naléháním povstalců. Smíření to bylo však chladné, tak že předpověděl pan Jindřich svým přátelům, že do měsíce vytiskne opět královnu i její stranu. A nemýlil se. Již po čtrnácti dnech nepohodl se Jan s královnou Eliškou a vystoupil proti měšťanům i spoluspiklým pánům, ovšem hlavně intrikou pána z Lipé a stranníků. Náčelníci zboření byli pokutováni, stíháni, zvláště šest městských setníků, mezi nimiž se nalézal Kunšík. Ve vyjednávaní nebylo zapomenuto na něj a na jeho přítele. Dostali náhradu a dáno jim právo žalovat Buchseea i Vivaresa, jenžto s těží se uzdravil. Po řečených shora čtrnácti dnech musili se ale spokojit tím, co měli, a Kunšík jsa stíhán dvorem odstěhoval se na venek.

KONEC.